

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

0. ÚS 1/2013-22

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 29. júla 2013 prerokoval námietku predpojatosti proti sudcom Ústavného súdu Slovenskej republiky Jánovi Auxtovi a Ľubomírovi Dobříkovi vznesenú doc. JUDr. J. Č., PhD., P., zastúpeným advokátom JUDr. P. K., Advokátska kancelária, B., ktorí majú ako členovia III. senátu Ústavného súdu Slovenskej republiky rozhodovať v konaní vedenom pod sp. zn. Rvp 10451/2013 o námietke predpojatosti podanej 14. februára 2013 prezidentom Slovenskej republiky voči sudcom II. senátu Ústavného súdu Slovenskej republiky, ktorý má rozhodovať o inej námietke predpojatosti v konaní vedenej pod sp. zn. Rvp 10267/2013, a takto

r o z h o d o l :

Sudcovia Ústavného súdu Slovenskej republiky Ján Auxt a Ľubomír Dobřík **n i e** sú **v y l ú č e n í** z výkonu sudcovskej funkcie v konaní vo veci vedenej pod sp. zn. Rvp 10451/2013.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej aj „ústavný súd“) bolo 20. februára 2013 doručené podanie doc. JUDr. J. Č., PhD. (ďalej len „sťažovateľ“), označené ako „*NÁMIETKA PREDPOJATOSTI podľa § 28 zákona č. 38/1993 Z. z. v platnom znení*“, ktorým sa domáha, aby ústavný súd podľa zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) vylúčil sudcov ústavného súdu Jána Auxta a Ľubomíra Dobríka „*z výkonu sudcovskej funkcie v konaní vedenom Ústavným súdom Slovenskej republiky pod. sp. zn. ...*“ (sp. zn. Rvp 10451/2013, pozn.). Sudcovia Ján Auxt a Ľubomír Dobřík majú ako členovia III. senátu (ďalej aj „námietkový senát“) rozhodovať o námietke predpojatosti podanej 14. februára 2013 prezidentom Slovenskej republiky (ďalej len „prezident“) voči sudcom II. senátu ústavného súdu, ktorý má tiež ako námietkový senát rozhodovať v konaní vedenom pod sp. zn. Rvp 10451/2013 o inej námietke predpojatosti v konaní vedenej pod sp. zn. Rvp 10267/2013.

1. Na ústavnom súde sa od 3. januára 2013 pod sp. zn. Rvp 11/2013 vedie konanie o sťažnosti sťažovateľa proti rozhodnutiu prezidenta z 28. decembra 2012 o odmietnutí vymenovať sťažovateľa do funkcie generálneho prokurátora Slovenskej republiky (ďalej len „generálny prokurátor“). Predmetná vec bola podľa Rozvrhu práce ústavného súdu (ďalej len „rozvrh práce“) na rok 2012 (sp. zn. Spr 165/2012) pridelená sudcovi spravodajcovi Petrovi Brňákovi, členovi I. senátu ústavného súdu.

2. Na základe námietky predpojatosti doručenej ústavnému súdu sťažovateľom 9. januára 2013 boli sudcovia Peter Brňák a Milan Ľalík uznesením č. k. II. ÚS 44/2013-19 z 24. januára 2013 vylúčení z výkonu sudcovskej funkcie v konaní vo veci vedenej pod sp. zn. Rvp 11/2013. Na miesta vylúčených sudcov I. senátu ústavného súdu podľa čl. III ods. 1 písm. d) rozvrhu práce na rok 2012 nastúpili sudcovia IV. senátu ústavného súdu, a to Ján Luby a Ladislav Orosz.

3. Prezident ako odporca v konaní vedenom pod sp. zn. Rvp 11/2013 doručil ústavnému súdu 27. januára 2013 námietku predpojatosti (doplnenú podaním doručeným 6. februára 2013), ktorou navrhol, aby sudcovia Ján Luby a Ladislav Orosz boli vylúčení z výkonu sudcovskej funkcie v konaní vedenom pod sp. zn. Rvp 11/2013. Veci (konaniu o prezidentovej námietke zaujatosti) bola pridelená sp. zn. Rvp 10267/2013.

4. Po pridelení prezidentovej námietky predpojatosti na prerokovanie a rozhodnutie II. senátu ústavného súdu doručil prezident 14. februára 2013 ústavnému súdu námietku predpojatosti, v ktorej navrhol vylúčenie všetkých troch členov II. senátu ústavného súdu z výkonu sudcovskej funkcie v konaní vedenom pod sp. zn. Rvp 10267/2013 o námietke predpojatosti podanej prezidentom proti Jánovi Lubymu a Ladislavovi Oroszovi. Veci (v poradí druhej prezidentovej námietke predpojatosti) bola pridelená sp. zn. Rvp 10451/2013 a podľa čl. IV ods. 1 rozvrhu práce na rok 2012 o nej mal rozhodnúť III. senát ústavného súdu.

5. Sťažovateľ doručil 20. februára 2013 ústavnému súdu námietku predpojatosti, ktorou navrhol, aby sudcovia III. senátu Ján Auxt a Ľubomír Dobřík boli vylúčení z výkonu sudcovskej funkcie v konaní sp. zn. Rvp 10451/2013, ktorého predmetom je prezidentova námietka predpojatosti všetkých troch členov II. senátu ústavného súdu.

Svoju námietku predpojatosti sťažovateľ odôvodnil poukazom na skutočnosť, že „v konaní vedenom pod sp. zn. III. ÚS 427/2013 (správne malo byť sp. zn. III. ÚS 427/2012, pozn.), ktorého účastníkmi sú... sťažovateľ a prezident, a ktorého predmetom je... posúdenie ústavnej konformity postupu prezidenta v súvislosti s nevymenovaním sťažovateľa do funkcie generálneho prokurátora..., sudcovia JUDr. Ján Auxt a JUDr. Ľubomír Dobřík, PhD. sami vyhlásili svoju predpojatosť vo vzťahu k sťažovateľovi“, a na základe ich vyjadrení ich ústavný súd uznesením č. k. IV. ÚS 627/2012-21 zo 14. decembra 2012 vylúčil z výkonu sudcovskej funkcie vo veci sp. zn. III. ÚS 427/2012.

Podľa sťažovateľa „je veľmi úzka súvislosť a podobnosť medzi predmetom konania vedeného pod sp. zn. III. ÚS 427/2012 (v ktorom sudcovia JUDr. Ján Auxt a JUDr. Ľubomír Dobřík, PhD. sami vyhlásili svoju predpojatosť vo vzťahu k sťažovateľovi a boli preto vylúčení z výkonu sudcovskej funkcie) a predmetom... konania“ vedeného pod sp. zn. Rvp 11/2013, ako aj súvisiacich konaní o námietkach predpojatosti. Preto „predpojatosť sudcov JUDr. Jána Auxta a JUDr. Ľubomíra Dobříka, PhD., ktorú vyhlásili voči osobe sťažovateľa v konaní vedenom pod sp. zn. III. ÚS 427/2012 sa nemôže neprenášať aj do každého iného konania, ktorého účastníkmi sú sťažovateľ a prezident, a ktoré sa vzťahuje na posúdenie ústavnej konformity postupu prezidenta v súvislosti s nevymenovaním sťažovateľa do funkcie generálneho prokurátora...“, a tak „musia byť sudcovia JUDr. Ján Auxt a JUDr. Ľubomír Dobřík, PhD. nevyhnutne predpojatí aj v konaní o Druhej námietke prezidenta a z tohto dôvodu vylúčení z výkonu sudcovskej funkcie“.

Sudca Ján Auxt vo svojom vyjadrení z 12. marca 2013 k námietke predpojatosti sťažovateľa okrem iného uviedol:

„Je pravda, že uznesením sp. zn. IV. ÚS 627/2012 som bol z prejednávania a rozhodovania veci sp. zn. III. ÚS 427/2012 vylúčený. Predmetom tejto veci je konanie o sťažnosti, ktorou doc. JUDr. J. Č., PhD.... namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 30 ods. 4 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky... a čl. 21 ods. 4 a čl. 38 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd, ako aj práv podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a čl. 25 písm. c) Medzinárodného paktu o občianskych a politických právach... v spojení s čl. 12 ods. 2 ústavy a čl. 26 paktu nečinnosťou prezidenta Slovenskej republiky súvisiacou s návrhom na jeho vymenovanie do funkcie generálneho prokurátora Slovenskej republiky.“

Vylúčený som bol z prejednávania a rozhodovania vo veci sťažovateľa v merite veci.

V danom prípade mám ale rozhodovať o námietkach predpojatosti podaných prezidentom Slovenskej republiky proti členom druhého senátu ústavného súdu.

K rozhodovaniu o podaných námietkach viem, tak ako vo všetkých iných veciach, ktoré mi boli pridelené, pristúpiť profesionálne a nezaujato, a preto Vám, vážená pani predsedníčka, oznamujem, že v zmysle § 27 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej

republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov nepoznám žiadne dôvody, pre ktoré by mali vzniknúť pochybnosti o mojej nepredpojatosti, a z toho dôvodu sa necítim byť zaujatý pri rozhodovaní o podaných námietkach.“

Sudca Ľubomír Dobrík vo svojom vyjadrení z 12. marca 2013 k námietke predpojatosti sťažovateľa okrem iného uviedol:

«V úvode tohto vyjadrenia chcem podotknúť, že sťažovateľ neuvádza ani správne označenie zákona o ústavnom súde, ani nešpecifikuje, či namieta môj pomer k veci alebo pomer k účastníkom [resp. ich zástupcom (§ 27 ods. 1 citovaného zákona)].

Pokračuje len v trende zavedenom bývalou ministerkou spravodlivosti, ktorá namiesto vecných a právnych námietok (zdôvodnení) uvádzala novinové výstrižky.

V tejto komunikácii pokračoval aj pán sťažovateľ uvedomujúc si, že je v dôkaznej núdzi, odvoláva sa na rozhodnutie sp. zn. IV. ÚS 627/2012 a uvádza, že „je veľmi úzka súvislosť a podobnosť medzi predmetom konania...“ [bod 5(a)], a tvrdí, že „predpojatost' sudcov... nemôže neprenášať aj do každého iného konania...“ K týmto nekonkrétnym a neprávny argumentom nemám čo uviest'.

Je jasné, že časť politického, ale aj iného spektra by si rada určovala zloženie senátov a pléna pri predpokladanom možnom výsledku rozhodovania.

K tomuto smeruje aj nadbytočná a nepatričná úvaha nad rámec Ústavy Slovenskej republiky... (čl. 131 ods. 1 ústavy) a zákona o ústavnom súde uvedená sťažovateľom v bode č. 9 a 10, ktorú už priamo sa snaží riešiť Rozvrh práce Ústavného súdu Slovenskej republiky.

Som toho názoru, že pre posúdenie podmienok konania, ktoré sú súčasťou riešeni procesných náležitostí, nemožno vziať do úvahy vyjadrenia sudcu v konkrétnej veci alebo veciach.

Z uvedeného vyplýva, že necítim svoju predpojatost' na rozhodovanie o procesných návrhoch účastníka konania.»

6. Sudca spravodajca 27. februára 2013 oznámil predsedníčke ústavného súdu predmetnú sťažovateľovu námietku predpojatosti a predložil jej relevantný spisový materiál spolu s vyjadreniami namietaných sudcov.

Vo vzniknutej situácii vyznačujúcej sa právoplatným vylúčením dvoch sudcov ústavného súdu a odmietnutím ďalších siedmich sudcov ústavného súdu účastníkmi konania sp. zn. Rvp 11/2013 pristúpilo plénum ústavného súdu 13. marca 2013 k postupu podľa čl. IV ods. 2 rozvrhu práce na obdobie 1. 3. 2013 – 28. 2. 2014 (ďalej len „platný rozvrh práce“) a na prerokovanie a rozhodnutie o sťažovateľovej námietke predpojatosti sudcov ústavného súdu Jána Auxta a Ľubomíra Dobríka určilo senát v zložení: Rudolf Tkáčik – predseda senátu, Ľudmila Gajdošíková – člen senátu, Ivetta Macejková – člen senátu.

Prezident však vzápätí podaním doručeným ústavnému súdu 20. marca 2013 (faxom) a 22. marca 2013 (poštou) odmietol pre predpojatosť aj sudcov ústavného súdu Rudolfa Tkáčika a Ľudmilu Gajdošíkovú a sťažovateľ podaním doručeným ústavnému súdu 19. marca 2013 (faxom) a 20. marca 2013 doplneným a osobne doručeným podaním 27. marca 2013 odmietol pre predpojatosť sudkyňu ústavného súdu Ivettu Macejkovú.

Následne sudkyňa ústavného súdu Ivetta Macejková vo svojom vyjadrení z 15. apríla 2013 vyslovila v zmysle § 28 ods. 3 zákona o ústavnom súde svoju predpojatosť vo vzťahu k osobe sťažovateľa.

7. Plénum ústavného súdu na skutočnosť vylúčenia dvoch sudcov ústavného súdu a odmietnutia ďalších desiatich sudcov ústavného súdu pre ich predpojatosť reagovalo rozhodnutím z 3. júla 2013 o zmene a doplnení čl. IV platného rozvrhu práce.

Na základe tohto rozhodnutia sa v čl. IV ods. 2 na konci nahradila bodka bodkočiarkou a pripojil sa tento text: „... takto určený senát v prípade potreby rozhodne o všetkých vyhláseniach predpojatosti účastníkov konania podľa § 28 ods. 1 zákona o ústavnom súde a vyhláseniach sudcov podľa § 28 ods. 3 zákona o ústavnom súde vznesených v predmetnej veci.“

Článok IV sa doplnil o nový odsek 3 v tomto znení:

„3. Na vyhlásenie účastníka konania, že niektorého zo sudcov senátu určeného podľa odseku 2 odmieta pre jeho predpojatosť podľa § 28 ods. 1 zákona o ústavnom súde, ktoré bolo vznesené po ustanovení senátu podľa ods. 2, sa neprihliada; rovnako sa neprihliada ani na vyhlásenie o svojej predpojatosti ktoréhokoľvek člena tohto senátu podľa § 28 ods. 3 zákona o ústavnom súde.“

Vychádzajúc z čl. IV ods. 3 platného rozvrhu práce v novom znení nebolo možné prihliadnuť na námietky prezidenta podané proti sudcom ústavného súdu Rudolfovi Tkáčikovi a Ľudmile Gajdošíkovej, na námietku sťažovateľa podanú proti sudkyňi ústavného súdu Ivette Macejkovej, ako ani na jej vyhlásenie o predpojatosti voči osobe sťažovateľa. O sťažovateľovej námietke predpojatosti sudcov ústavného súdu Jánovi Auxtovi a Ľubomírovi Dobříkovi v konaní sp. zn. Rvp 10451/2013 tak rozhodoval senát v zložení: Rudolf Tkáčik – predseda senátu, Ľudmila Gajdošíková – člen senátu, Ivetta Macejková – člen senátu.

II.

Podľa § 27 ods. 1 zákona o ústavnom súde je sudca vylúčený z výkonu sudcovskej funkcie v konaní vo veci, ak so zreteľom na jeho pomer k veci, účastníkom konania alebo k ich zástupcom možno mať pochybnosti o jeho predpojatosti.

Podľa § 28 ods. 1 zákona o ústavnom súde účastník konania môže vyhlásiť, že niektorého zo sudcov odmieta pre jeho predpojatosť. Ak dôvody, ktoré vedú k vyhláseniu o odmietnutí sudcu pre jeho predpojatosť, vznikli do začiatku ústneho pojednávania, môže ju účastník konania vyhlásiť najneskôr na začiatku ústneho pojednávania.

Podľa § 29 ods. 1 zákona o ústavnom súde návrh vo veci, o ktorej rozhoduje ústavný súd v senáte alebo v pléne, sa v súlade s rozvrhom práce prideluje sudcovi ako spravodajcovi náhodným výberom pomocou technických a programových prostriedkov schválených plénom ústavného súdu tak, aby bola vylúčená možnosť ovplyvňovania

pridelenia veci. Plénum ústavného súdu schvaľuje aj rozvrh práce na každý rok najneskôr do 15. decembra predchádzajúceho roku.

Podľa § 79 zákona o ústavnom súde podrobnosti o organizácii ústavného súdu a o konaní pred ním upravuje spravovací a rokovací poriadok ústavného súdu, ktorý schvaľuje plénum ústavného súdu. Vyhlasuje sa v Zbierke zákonov.

Podľa § 2 ods. 2 Spravovacieho a rokovacieho poriadku Ústavného súdu Slovenskej republiky č. 114/1993 Z. z. v znení neskorších predpisov (ďalej len „spravovací poriadok“) rozvrh práce môže meniť iba plénum ústavného súdu.

1. Požiadavka nestrannosti sudcu sa dotýka samej podstaty spravodlivosti a jej vnímania. Nestrannosť znamená absenciu zaujatosti či predsudku, znamená, že sudca nemá žiaden osobný záujem na výsledku konania (porov. Barak, A. Judge in a Democracy. Princeton University Press 2008, s. 101 a nasl.), resp. nevzniká navonok legitímny dojem, že by takýto záujem mohol mať. Rozhodovanie sudcom, ktorý nie je nestranný, nie je len popretím rovnosti účastníkov konania, ale svojím spôsobom aj rozhodovaním vo vlastnej veci (nemo iudex in causa sua; porov. bod 5 uznesenia Najvyššieho správneho súdu Českej republiky z 11. júna 2010, č. j. Nao 46/2010-78) a popretím zmyslu súdnictva a práva vôbec (II. ÚS 44/2013).

Ústavný súd sa hlási k judikatúre Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“), ktorý z pohľadu práva na nestranného sudcu ako komponentu práva na spravodlivý proces formuluje dve previazané stránky nestrannosti (Piersack v. Belgium, sťažnosť č. 8692/79, rozsudok z 1. októbra 1982; Pohoska v. Poland, sťažnosť č. 33530/06, rozsudok z 10. januára 2012). Nestrannosť má stránku subjektívnu a stránku objektívnu, a tie sú overované rovnomennými testami. ESLP zdôrazňuje význam nestrannosti sudcu pre dôveru verejnosti v súdnictvo, a to jednak vo všeobecnosti (Olujic v. Croatia, sťažnosť č. 22330/05, rozsudok z 5. februára 2005, bod 57), ale osobitne pri objektívnom teste (Kinský v. The Czech Republic, sťažnosť č. 42856/06, rozsudok z 9. februára 2012, bod 87). Nestrannosť je vo vnímaní ESLP absenciou zaujatosti či predsudku vo veci, pričom nestrannosť môže byť overovaná už spomenutým subjektívnym a objektívnym testom. Východiskom je subjektívny test, v ktorom sa zisťuje osobné presvedčenie, postoj

sudcu, resp. jeho zájem v prerokúvanej veci. Požiadavka nestrannosti nemôže byť dostatočne naplnená len subjektívnym testom, ktorý je náročný z hľadiska preukazovania. Na subjektívny test teda plynulo nadväzuje test objektívny, ktorý si všíma, či sudca vykazuje legitímne pochybnosti z hľadiska jeho nestrannosti. Tu je dôležitá perspektíva nestranného pozorovateľa a relevantné je aj zdanie (ne)strannosti. „Justice must not only be done, it must also be seen to be done.“ Podľa ESLP musí byť ustálené, či existujú zistiteľné skutočnosti, ktoré môžu vzbudzovať pochybnosti o nestrannosti sudcov, a v tomto zmysle môže mať aj zdanie určitú dôležitosť, pretože „v stávke“ je dôvera, ktorú musia sudy v spoločnosti vzbudzovať, nehovoriac o dôvere samotných účastníkov konania (Daktaras v. Lithuania, sťažnosť č. 42095/98, rozsudok z 10. októbra 2000, bod 32). Ústavný súd dodáva, že súčasne s dôverou, na ktorú musia sudy v demokratickej spoločnosti aspirovať, je cez ňu „v stávke“ aj autorita súdnych rozhodnutí.

2. Skutkové a právne okolnosti kauzy, ktorá je tvorená viacerými konaniami v súčasnosti paralelne prebiehajúcimi pred ústavným súdom a ktorú možno azda súhrne označiť ako kauzu nevymenovania generálneho prokurátora, prinášajú so sebou úlohu interpretácie a aplikácie citovaných stabilných názorov na nestrannosť sudcu v jedinečných súvislostiach. Tie vyplývajú predovšetkým z koncentrovanosti a špeciálnosti modelu súdnej kontroly ústavnosti uplatňovaného v Slovenskej republike.

Poukázal na to i samotný ústavný súd, keď už vo veci sp. zn. II. ÚS 76/99 uviedol, že námietka zaujatosti sudcu v konaní pred ústavným súdom môže mať závažnejšie právne účinky ako námietka zaujatosti sudcu v konaní pred orgánom všeobecného súdnictva. Námietku zaujatosti sudcu môže účastník konania uplatniť voči viacerým sudcom. V konaní pred všeobecným súdom uplatnenie námietky zaujatosti viacerých sudcov môže mať za následok zmenu príslušnosti všeobecného súdu. V konaní o ochrane ústavnosti taký postup nie je možný. Uplatnenie námietky zaujatosti voči viacerým sudcom môže zapríčiniť, že podmienky § 4 zákona o ústavnom súde sa stanú nesplniteľné a spor nebude vôbec možné rozhodnúť. Preto v konaní pred ústavným súdom treba zvlášť dôsledne preskúmať, či námietku zaujatosti sudcu(ov) účastník konania uplatnil opodstatnene.

Prezentovaného náhľadu sa ústavný súd nevzdal ani ho nemodifikoval, naopak, zotrúva na tomto názore (napr. II. ÚS 44/2013, bod 18).

Obdobne Ústavný súd Českej republiky (PL. ÚS 52/10) naznačil, že vzhľadom na postavenie ústavného súdu ako jediného a výlučného orgánu ochrany ústavnosti je nutné ustanovenia zákona o ústavnom súde o vylúčení sudcov vykladať veľmi úzko. Nemožno totiž pripustiť, aby v dôsledku príliš extenzívneho výkladu ustanovení o vylúčení sudcov došlo či mohlo dôjsť k situácii odmietnutia spravodlivosti (*denegationis iustitiae*), teda k tomu, že nebude možné vec rozhodnúť, lebo sudcovia nebudú spôsobilí na rozhodovanie.

Súhrnne možno konštatovať, že námietky predpojatosti popísané v naratívnej časti odôvodnenia tohto uznesenia vnášajú napätie do vzťahu medzi požiadavkou nestrannosti sudcu(ov) ústavného súdu a schopnosťou ústavného súdu v kauze nevymenovania generálneho prokurátora rozhodnúť, a tým poskytnúť súdnu ochranu základným právam sťažovateľa, ktorých porušenie rozhodnutím prezidenta z 28. decembra 2012 namieta (v konaní sp. zn. Rvp 11/2013). Námietky predpojatosti postupne vznášané sťažovateľom i prezidentom navodili právny stav atakujúci spôsobilosť ústavného súdu o sťažnosti sťažovateľa rozhodnúť, čo by mohlo viesť k reálnemu odmietnutiu spravodlivosti, ktoré je v právnom štáte nemysliteľné. Uplatnenie takého potupu by mohlo byť precedensom pre znefunkčenie ústavného súdu aj v ďalších (budúcich) prípadoch, o ktorých by ústavný súd rozhodoval.

3. Vážnou úlohou, pred ktorú bol ústavný súd postavený, bolo preto vysporiadanie sa s námietkami predpojatosti oboch účastníkov konania tak, aby v konečnom dôsledku bola sťažovateľovým základným právam poskytnutá ochrana pri súčasnom zabezpečení čo najväčšej miery nestrannosti sudcov ústavného súdu. Akokoľvek sa použité slovné spojenie „najväčšia miera nestrannosti“ javí ako vágne, implicitne dokonca pripúšťajúce nižšiu mieru nestrannosti v sťažovateľovej veci v porovnaní s inými konaniami, vymedzená úloha ústavného súdu vychádza iba z akceptovateľného a v moderných právnych štátoch štandardne aplikovaného riešenia konfliktu dvoch základných práv chránených ústavným poriadkom. Riešenie takejto kolízie musí v individuálnom prípade vždy vyústiť do prisúdenia menšej dôležitosti jednému zo základných práv, ale len v miere nevyhnutnej

na presadenie druhého kolidujúceho základného práva, ktoré orgán verejnej moci riešiaci kolíziu odôvodnene uprednostní.

V dôsledku legitímnej procesnej ochrany prejavenej v námietkach predpojatosti prezidenta i sťažovateľa vznikol už konštatovaný stav právoplatného vylúčenia dvoch sudcov ústavného súdu (ktorí mali rozhodovať vo veci samej) a odmietnutia desiatich ďalších sudcov ústavného súdu (v súvislosti s rozhodovaním o námietkach zaujatosti). „Nedotknutým“ tak zostal iba jeden sudca ústavného súdu, čo by pri rešpektovaní doterajších procesných pravidiel a postupov v konaniach o námietkach predpojatosti vylučovalo rozhodnutie o vznesených námietkach zaujatosti a v konečnom dôsledku aj o sťažnosti sťažovateľa proti rozhodnutiu prezidenta. Doterajšie a za bežnej situácie uplatňované normatívne riešenie kolízie poskytnutia spravodlivosti na jednej strane a požiadavky na nestranný súd na strane druhej by tak v okolnostiach sťažovateľovho prípadu viedlo k úplnému potlačeniu základného práva sťažovateľa na súdnu ochranu na úkor základného práva na nestranný súd. To by bolo v rozpore nielen s metodológiou riešenia kolízie základných práv v individuálnom prípade (tá neumožňuje úplné potlačenie nepreferovaného základného práva), ale znamenalo by to odňatie základného práva na súdnu ochranu sťažovateľovi v jeho najvnútornejšej podstate a spôsobom, ktorý Ústava Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) v čl. 12 ods. 1 druhej vete nepripúšťa („Základné práva a slobody sú neodňateľné...“). Prirodzene tak vzniká otázka: Aký zmysel by teda malo zabezpečenie nestrannosti súdu, ktoré vo svojich procesných dôsledkoch dovedie tento súd k odmietnutiu spravodlivosti?

Položená otázka v sebe skrýva zreteľný náznak odpovede, a tú už ústavný súd začal prakticky uplatňovať pred rozhodnutím o sťažovateľovej námietke predpojatosti vznesenej voči sudcom ústavného súdu Jánovi Auxtovi a Ľubomírovi Dobříkovi, keď rozvrh práce doplnil v čl. IV o odsek 3. Pro foro interno ústavného súdu tak došlo k normatívne zavedeniu riešenia popísanej kolízie základných práv, pravdaže pri rešpektovaní ústavného a zákonného základu (§ 29 ods. 1 zákona o ústavnom súde, § 79 zákona o ústavnom súde v spojení s § 2 ods. 2 spravovacieho poriadku). Podstata riešenia kolízie spočíva v tom, že v procesných situáciách vyznačujúcich sa paralyzovaním rozhodovacej činnosti ústavného súdu v dôsledku vznesených námietok predpojatosti (s relevantnými dôsledkami

na rozhodovanie vo veci samej) musí ústavný súd pri ich posudzovaní a pri rozhodnutí o nich mať na zreteli definitívny výsledok, ktorým je účinné poskytnutie ochrany základným právam a slobodám vo veci samej, za súčasnej maximalizácie (nie absolutizácie) uplatnenia základného práva na nestranný súd. Toto riešenie však musí nájsť svoj odraz nielen v počiatočnom momente vyrovnávania sa s masou podaných námietok predpojatosti (to zavádza čl. IV ods. 3 rozvrhu práce), ale aj pri rozhodovaní o každej jednej z nich.

4. V prerokúvanej veci, ale aj v časovo predchádzajúcej námietke prezidenta voči sudcom II. senátu ide o prvé prípady v histórii ústavného súdu, keď účastníci konania okrem námietok predpojatosti voči sudcom konajúcim vo veci samej vzniesli takéto námietky aj voči sudcom ústavného súdu konajúcim v námietkových senátoch. Už len z tohto dôvodu treba dané prípady posudzovať osobitným spôsobom ako jedinečnú situáciu. V prvom rade bude nevyhnutné uplatňovať reštriktívny výklad relevantných ustanovení právnych predpisov regulujúcich vylúčenie sudcov ústavného súdu, a to tak pokiaľ ide o naplnenie hmotno-právnych podmienok podľa § 27 ods. 1 zákona o ústavnom súde, ako aj úroveň procesno-právneho postavenia účastníkov konania vo veci samej v súvisiacom námietkovom konaní (ústavný súd je napokon oprávnený „vykladať“ pri svojej rozhodovacej činnosti jednotlivé ustanovenia „svojho“ zákona o ústavnom súde, ktoré v tejto súvislosti aplikuje, samozrejme, v limitoch príslušných článkov ústavy, na základe ktorých bol daný zákon vydaný).

Pravdaže, formulovaná požiadavka reštriktívneho výkladu nemôže úplne vylúčiť aplikovateľnosť § 27 ods. 1 zákona o ústavnom súde aj na konanie o námietke predpojatosti vznesenej voči sudcom ústavného súdu konajúcim v námietkových senátoch. Takto by totiž ústavný súd konal *contra legem* i v rozpore s čl. 2 ods. 2 ústavy. Záver o naplnení niektorého z normatívne definovaných dôvodov vylúčenia sudcu ústavného súdu (pomer k veci, pomer k účastníkom konania, pomer k právnym zástupcom účastníkov konania) však majú umožniť len výnimočné prípady charakterizované skutočnosťami, ktorých povaha celkom zjavne spochybňuje absenciu osobného záujmu sudcu ústavného súdu na výsledku námietkového konania.

Osobitne významné miesto v procese hodnotenia dôvodov tvoriacich obsah konkrétnej námietky predpojatosti pritom musí patriť prezumpcii osobnej nestrannosti sudcu ústavného súdu [m. m. pozri napríklad rozsudok ESLP vo veci *Le Compte, Van Leuven a De Meyere* proti Belgicku (rozsudok z 23. júna 1981 o sťažnostiach č. 6878/75 a č. 7238/75, bod 58), vo veci *Albert a Le Compte* proti Belgicku (rozsudok z 10. februára 1983 o sťažnostiach č. 7299/75 a č. 7496/76, bod 32), vo veci *Debled* proti Belgicku (rozsudok z 22. septembra 1994 o sťažnosti č. 13839/88, bod 37), ale napríklad aj uznesenie Najvyššieho súdu Českej republiky z 26. septembra 2012 vo veci sp. zn. 29 NS ČR 38/2012-B-124]. Od sudcu nemožno vyžadovať úplné popretie subjektívnej emocionálnej stránky vlastnej osobnosti. Je tak celkom prirodzené, že k účastníkom konania si v najhlbšom vnútri formuje subjektívne postoje vyznačujúce sa sympatiami či antipatiami. Ak je však východiskom nestrannosti súdneho rozhodovania premisa, podľa ktorej rozhodovať nestranne nie je právom, výsadou či privilegiom sudcov, ale ide o základnú povinnosť sudcov, o štrukturálny prvok súdneho systému, potom právny poriadok musí prostredníctvom dostupného inštrumentária klásť účinné zábrany proti prieniku popísaných subjektívnych postojov sudcu do rozhodnutia veci ním prerokovávanej a zároveň eliminovať snahy účastníkov konania o znefunkčnenie rozhodovania súdu účelovým uplatňovaním právnych prostriedkov, ktoré majú síce formálnoprávne k dispozícii, ale ich uplatnenie, zdanlivo legálne, smeruje k bezprecedentnému „vyblokovaniu“ ústavného súdu z uplatňovania jeho právomoci, ktorú mu zveruje ústava. Právo pritom pozná i zábrany majúce prevenčný charakter. U sudcov ústavného súdu sú to ústavné požiadavky veku (40 rokov), dĺžky praxe v právnickom povolání, no v neposlednom rade i sľub sudcu ústavného súdu, ktorým sa ujíma svojej funkcie (čl. 134 ods. 5 ústavy), v ktorom sa zaväzuje okrem iného aj k nestrannému rozhodovaniu.

Identifikované (prevenčné) záruky nestranného rozhodovania predstavujú základ prezumpcie nestrannosti sudcu ústavného súdu, s výhradou prípadov preukázania dôvodných pochybností o nepredpojatosti sudcu.

Všetky popísané aspekty (špecializovaný a koncentrovaný model súdnej ochrany ústavnosti, možnosť pomerne jednoduchého „zablokovania“ akcieschopnosti ústavného

súdu prostredníctvom námietok predpojatosti, prezumpcia nestrannosti sudcu ústavného súdu) charakterizujúce postavenie požiadavky nestranného súdneho rozhodovania v prostredí výkonu právomocí ústavného súdu vedú k jednoznačnému záveru: Možnosť vylúčenia sudcu ústavného súdu z rozhodovania v konaní o námietke predpojatosti ako záruka dodržiavania základného práva na nestranný súd podľa čl. 46 ods. 1 ústavy je prípustná, avšak iba za presných procesných pravidiel, ktoré nepripúšťajú extenzívny výklad, a v situácii vyznačujúcej sa odmietnutím podstatnej väčšiny sudcov ústavného súdu, a tým vyvolávajúcej ohrozenie schopnosti ústavného súdu realizovať ústavou priznané právomoci, vyžadujú dokonca interpretáciu reštriktívnu.

V prospech sformulovaného záveru svedčí aj podnetný právny záver Ústavného súdu Českej republiky, ktorý v konaní sp. zn. PL. ÚS 11/04 uviedol, že pri posudzovaní nestrannosti a nezávislosti nemožno celkom odhliadnuť ani od javovej stránky veci, keď sa za platné kritérium považuje aj tzv. zdanie nezávislosti a nestrannosti pre tretie osoby, lebo aj tento aspekt je dôležitý pre zaručenie dôvery v súdne rozhodovanie. I toto kritérium reflektuje sociálnu povahu súdneho rozhodovania, z ktorej vyplýva, že aj keď napríklad v skutočnosti neexistuje (v subjektívnej aj v objektívnej polohe) reálny dôvod na pochybnosti o nestrannosti a nezávislosti, nemožno prehliadať prípadnú existenciu kolektívneho presvedčenia, že takýto dôvod existuje. Aj vo vzťahu k justícii totiž platí všeobecný sociologický poznatok tzv. Thomasova teoréma (porov. napr. aj Veľký sociologický slovník, I., Praha: Karolinum 1996, s. 171), podľa ktorého ak je určitá situácia – tu neexistencia nezávislosti a nestrannosti – ľuďmi definovaná ako reálna, potom je reálna aj vo svojich dôsledkoch – chýba všeobecná dôvera, že rozhodnutie je spravodlivým rozhodnutím nezávislého a nestranného tribunálu. Pritom dôvera v právo patrí medzi základné atribúty právneho štátu. O to viac, že v danom prípade je ústavný súd jediným orgánom, ktorý takúto ochranu môže účastníkom konania v rámci vnútroštátnych podmienok v konečnom dôsledku poskytnúť.

Uvedený judikát treba v okolnostiach odmietnutia takmer všetkých sudcov ústavného súdu v prerokováanej veci sťažovateľa aplikovať práve v protismernej argumentačnej línii, teda tak, že ďalší postup ústavného súdu v tejto veci musí byť spôsobilý okrem iného vyvrátiť formujúce sa kolektívne presvedčenie o jeho neschopnosti vyrovnáť sa s procesne

zložitou situáciou, ktorá v dôsledku podaní účastníkov konania sp. zn. Rvp 11/2013 nastala, a tak v konečnom dôsledku nerezignovať na svoju povinnosť chrániť základné práva a slobody fyzických a právnických osôb podľa čl. 127 ods. 1 ústavy. Len takto môže ústavný súd prispieť k znovuzaloženiu dôvery v právo, ktorá je jedným zo základných atribútov právneho štátu.

III.

5. Sťažovateľova námietka predpojatosti vznesená voči sudcom ústavného súdu Jánovi Auxtovi a Ľubomírovi Dobříkovi je odôvodnená poukazom na súvisiace konanie o sťažnosti sťažovateľa proti porušovaniu jeho základných práv a slobôd nečinnosťou prezidenta vo veci (ne)vymenovania sťažovateľa do funkcie generálneho prokurátora (konanie sp. zn. III. ÚS 427/2012). Ústavný súd totiž uznesením č. k. IV. ÚS 627/2012-21 zo 14. decembra 2012 rozhodol, že sudcovia ústavného súdu Ján Auxt a Ľubomír Dobřík boli vylúčení z výkonu sudcovskej funkcie v konaní sp. zn. III. ÚS 427/2012, keďže dotknutí sudcovia ústavného súdu sami vyjadrili svoju predpojatosť, a ústavný súd tak dospel k záveru o nedostatku ich nestrannosti zo subjektívneho hľadiska. Podľa názoru sťažovateľa vzhľadom na podobnosť predmetu konania sp. zn. III. ÚS 427/2012 a konania sp. zn. Rvp 11/2013, ako aj konaní s ním súvisiacich sa vyhlásená predpojatosť oboch menovaných sudcov ústavného súdu *„nemôže neprenášať aj do každého iného konania, ktorého účastníkmi sú sťažovateľ a prezident, a ktoré sa vzťahuje na posúdenie ústavnej konformity postupu prezidenta v súvislosti s nevymenovaním sťažovateľa do funkcie generálneho prokurátora...“*.

K citovaným dôvodom odmietnutia dvoch sudcov III. senátu ústavného súdu je potrebné v prvom rade poukázať na právny názor ústavného súdu vyslovený v už spomenutej veci sp. zn. II. ÚS 76/99, podľa ktorého predpojatosť k veci je právne významná iba pre také konanie, v ktorom súd môže rozhodovať o predmete konania, ku ktorému sudca prejavil svoju predpojatosť. Vyjadrenie sudcov Jána Auxta a Ľubomíra Dobříka o ich predpojatosti vo veci sp. zn. III. ÚS 427/2012 tak samo osebe formálne nemôže byť dostatočným dôvodom na záver o ich predpojatosti aj v námietkovom konaní sp. zn. Rvp 10451/2013. To však neznamená, že skutkové dôvody, ktoré viedli k ich

vylúčeniu vo veci sťažnosti na nečinnosť prezidenta, a priori nemôžu zakladať pochybnosti o ich predpojatosti v inom konaní (hoci aj námietkovom).

Ústavný súd na sťažovateľovo odmietnutie Jána Auxta a Ľubomíra Dobríka reaguje vo dvoch obsahovo i logicky na seba nadväzujúcich rovinách.

5.1 Tu prerokúvané odmietnutie sudcov ústavného súdu Jána Auxta a Ľubomíra Dobríka sa týka ich rozhodovania vo veci námietky predpojatosti vznesenej prezidentom voči všetkým trom sudcom II. senátu ústavného súdu, ktorí mali rozhodovať o v poradí prvej prezidentovej námietke predpojatosti voči sudcom I. senátu ústavného súdu Jánovi Lubymu a Ladislavovi Oroszovi. Pre lepšiu ilustráciu teda možno povedať, že sťažovateľ namieta predpojatosť sudcov námietkového senátu ústavného súdu rozhodujúceho o predpojatosti sudcov iného námietkového senátu ústavného súdu.

Práve z popísaného hľadiska nemožno v žiadnom prípade pristúpiť k argumentácii rozvinutej sťažovateľom v jeho námietke predpojatosti, ktorá sa zakladá na tvrdenej podobnosti predmetu konania sp. zn. III. ÚS 427/2012 a konania sp. zn. Rvp 10451/2013.

Predmetom konania sp. zn. III. ÚS 427/2012 je ústavno-súdny prieskum nečinnosti prezidenta v konaní o návrhu Národnej rady Slovenskej republiky na vymenovanie sťažovateľa do funkcie generálneho prokurátora. Na druhej strane predmetom konania sp. zn. Rvp 10451/2013 je odmietnutie členov II. senátu ústavného súdu ako senátu námietkového prezidentom pre ich predpojatosť. Kým teda v prvom menovanom konaní senát ústavného súdu skúma, či prezident porušil základné práva a slobody sťažovateľa nečinnosťou vo veci jeho (ne)vymenovania do funkcie generálneho prokurátora, v druhom označenom konaní má III. senát ústavného súdu rozhodnúť (iba) o tom, či existujú pochybnosti o predpojatosti členov II. senátu v konaní o skoršej prezidentovej námietke predpojatosti vznesenej proti sudcom ústavného súdu Jánovi Lubymu a Ladislavovi Oroszovi. Odlišnosť predmetu oboch konaní je tak na prvý pohľad zjavná.

5.2 Navyše, a tu ústavný súd plynulo prechádza do druhej roviny, konanie sp. zn. III. ÚS 427/2012 je konaním o sťažnosti sťažovateľa, teda konaním vo veci samej. Konanie vedené pod sp. zn. Rvp 10451/2013 je konaním o procesnej otázke, ktoré nie je

spôsobilé prebiehať bez existencie konania vo veci samej (v tomto prípade konanie o sťažnosti sťažovateľa vedené pod sp. zn. Rvp 11/2013). Na tento rozdiel nepoukazuje ústavný súd samoúčelne. Už vo veci sp. zn. III. ÚS 169/2013 naznačil limitovaný charakter účasti v konaní o vylúčení sudcov oproti konaniu vo veci samej, keď vychádzal zo záveru, že konanie o námietke zaujatosti je jednoinštančné, námietka zaujatosti podaná jednou zo strán sporovej veci sa nepredkladá na zaujatie stanoviska či vyjadrenie druhej sporovej strane...

Uvedené špecifiká sa týkajú sporového konania v občianskoprávných veciach, ale majú svoj význam aj pre konanie ústavného súdu podľa § 28 zákona o ústavnom súde. Predovšetkým z nich vyplýva, že pozícia účastníka konania vo veci samej je v „akcesorickom“ konaní o námietke predpojatosti, čo sa týka procesných práv, silne oslabená v porovnaní s konaním vo veci samej. Obsahom konania o námietke predpojatosti je výlučne posúdenie dôvodnosti predloženej námietky spolu s vyjadrením namietaného sudcu. Účastník konania vo veci samej teda udeľuje iba prvotný procesný impulz na konanie o námietke predpojatosti (spochybní prezumovanú nepredpojatosť), ktoré sa následne stáva výlučne vecou prieskumu námietkovým senátom. Druhý účastník konania vo veci samej (ten, ktorý námietku predpojatosti nevzniesol) dokonca nemá právo vyjadrovať sa k predloženej námietke predpojatosti.

Právne relevantné možnosti sťažovateľa ovplyvniť v konaní sp. zn. Rvp 10451/2013 (druhá prezidentova námietka predpojatosti) rozhodnutie o (ne)predpojatosti sú teda podstatne menšie v porovnaní s možnosťami, ktorými sťažovateľ disponuje v konaní vo veci samej, a to či už vo veci sp. zn. III. ÚS 427/2012 (napadnutá nečinnosť prezidenta), alebo aj vo veci sp. zn. Rvp 11/2013 (rozhodnutie prezidenta). Aj z formálnej stránky možno vo všeobecnosti (ale rovnako to platí v posudzovanom prípade) dokonca prezentovať názor, že v konaní o námietke predpojatosti vznesenej jedným účastníkom konania vo veci samej druhý účastník (konania vo veci samej) nepožíva práva účastníka tohto námietkového konania, toľž nie v prípade, ak ide už o namietanie sudcov majúcich rozhodovať nie vo veci samej, ale o skoršej námietke predpojatosti voči iným sudcom ústavného súdu vznesenej prvým účastníkom konania vo veci samej.

Tým ústavný súd v prvom rade odpovedá na tvrdenie sťažovateľa o identickom okruhu účastníkov vo veci, z rozhodovania ktorej boli sudcovia Ján Auxt a Ľubomír Dobřík vylúčení, a vo veci v poradí druhej námietky prezidenta vznesenej voči členom II. senátu ústavného súdu ako senátu námietkového.

6. Ústavný súd však na „limitovaný“ obsah účasti v konaní o námietke predpojatosti sudcu ústavného súdu poukazuje práve s cieľom poskytnúť pri aplikácii relevantných ustanovení o vylúčení sudcov ústavného súdu priestor na reštriktívny výklad tak, ako to je vyložené v II. časti odôvodnenia tohto uznesenia, pričom vzhľadom na jedinečnosť posudzovaného prípadu už uvedené závery v spojení s rozhodnutím pléna ústavného súdu z 3. júla 2013 o doplnení čl. IV rozvrhu práce môžu mať aj doktrinálny charakter pre obdobné veci prerokúvané v budúcnosti.

Nemožno obísť ani skutočnosť, že konanie sp. zn. III. ÚS 427/2012 (napádaná nečinnosť prezidenta), v ktorom sudcovia ústavného súdu Ján Auxt i Ľubomír Dobřík vyhlásili svoju predpojatosť, má spoločné skutkové a do istej miery i právne pozadie s vecou sp. zn. Rvp 11/2013 (rozhodnutie prezidenta), z ktorej vzišla i námietka predpojatosti menovaných sudcov ústavného súdu. Elementárnu ľudskú logiku dôvodov, na ktorých založil sťažovateľ svoje odmietnutie oboch sudcov ústavného súdu, teda nemožno poprieť. Tieto dôvody však vôbec neberú do úvahy už vysvetlenú prezumpciu neustrannosti sudcov ústavného súdu založenú na popísaných prevenčných zárukách vyúsťujúcich do povinnosti týchto sudcov rozhodovať neustranne. Navyše, a to je potrebné podčiarknuť, priznaním legitimacy uvedeným úvahám o prípadnej absencii neustrannosti namietaných sudcov z prezentovaných dôvodov by bolo potrebné (tiež logicky) nielen prezumovať výsledok ich rozhodovania vo veci sp. zn. Rvp 10451/2013, ale prezumovať aj výsledok skôr odmietnutých sudcov II. senátu vo veci sp. zn. Rvp 10267/2013, ba dokonca i výsledok rozhodovania aktuálne odmietnutých sudcov I. senátu pri rozhodovaní vo veci samej. V okolnostiach celého prípadu sa potom tieto úvahy úplne vzdávajú od princípov inštitútu neustranného sudcu a skôr nasvedčujú snahám o výber sudcov zo strany účastníkov konania, ktorí by mali v ich veci rozhodovať, čo treba považovať za absolútne neprípustné.

Bez významu v daných okolnostiach nie je ani fakt, že obaja odmietnutí sudcovia ústavného súdu sa k sťažovateľovej námietke vyjadrili tak, že sa v konaní o druhej prezidentovej námietke necítia byť predpojatí. Tým aj v individuálno-právnej rovine potvrdili svoj záväzok rozhodovať o námietke prezidenta, ktorou namieta predpojatosť členov II. senátu v súvislosti s ich rozhodovaním o námietkach vznesených ním samým voči sudcom, ktorí by mali rozhodovať vo veci samej nestranne. Ide pritom o záväzok sankcionovateľný vyvodením disciplinárnej zodpovednosti sudcov ústavného súdu (§ 16 ods. 1 a 6 zákona o ústavnom súde).

7. Berúc tak do úvahy odlišnosť predmetu konania, na ktoré sťažovateľ v dôvodoch svojej námietky predpojatosti odkázal (III. ÚS 427/2012), a konania o prezidentovej námietke predpojatosti členov II. senátu ústavného súdu, odlišnosť v rozsahu konkrétnych procesných práv účastníkov oboch týchto konaní, uplatňovanú prezumpciu nepredpojatosti v spojení s vyjadrením namietaných sudcov k sťažovateľovej námietke, zohľadniac v neposlednom rade aj procesný stav v konaniach týkajúcich sa nevymenovania sťažovateľa do funkcie generálneho prokurátora, dospel ústavný súd cez prizmu reštriktívneho výkladu § 27 ods. 1 zákona o ústavnom súde k záveru, že podmienky tohto ustanovenia nie sú v prípade sudcov ústavného súdu Jána Auxta a Ľubomíra Dobríka naplnené a dôvodom odmietnutia týchto sudcov nemožno v danom prípade priznať právnu relevanciu. Výrokom svojho rozhodnutia preto ústavný súd vyslovil, že sudcovia ústavného súdu Ján Auxt a Ľubomír Dobřík nie sú vylúčení z výkonu sudcovskej funkcie v námietkovom konaní vedenom pod sp. zn. Rvp 10451/2013.

IV.

Podľa čl. IV ods. 2 rozvrhu práce v platnom a účinnom znení ak nemožno o vylúčení rozhodnúť podľa odseku 1, rozhodne o ňom senát v zložení, ktoré určí plénum ústavného súdu; takto určený senát v prípade potreby rozhodne o všetkých vyhláseniach účastníkov konania podľa § 28 ods. 1 zákona o ústavnom súde a vyhláseniach sudcov podľa § 28 ods. 3 zákona o ústavnom súde vznesených v predmetnej veci.

Námietkový senát ústavného súdu, ktorý rozhodoval o odmietnutí sudcov ústavného súdu Jána Auxta a Ľubomíra Dobríka sťažovateľom, nemusel už rozhodovať o ďalších vyhláseniach prezidenta voči sudcom II. senátu ústavného súdu a voči sudcom I. senátu ústavného súdu, pretože po právoplatnosti uznesenia o nevyhlásení sudcov ústavného súdu Jána Auxta a Ľubomíra Dobríka bude o prezidentovom odmietnutí členov II. senátu ústavného súdu spôsobilý rozhodnúť III. senát ústavného súdu v „štandardnom zložení“ tak, ako to predpisuje čl. IV ods. 1 rozvrhu práce. Potreba rozhodnutia podľa citovaného čl. IV ods. 2 v časti za bodkočiarkou tak v dôsledku právoplatnosti tohto uznesenia odpadá.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Bratislave 29. júla 2013